

George Coșbuc

IARNA PE ULIȚĂ

Editura Ion Creangă

George Coșbuc

IARNA PE ULIȚĂ

Editura Ion Creangă
București, 1984

A-nceput de ieri să cadă
Cîte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe rîu e numai fum.
Vîntu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sînt copii. Cu multe s anii,
De pe coastă vin  ip nd
 i se-mping  i sar r z nd;
Prin zăpadă fac m t nii
Vr nd-nevr nd.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gîlcevesc
Vrăbii gureșe, cînd norii
Ploi vestesc.

Cei mai mari, acum, din sfadă,
Stau pe-ncăierate puși;
Cei mai mici, de foame-aduși,
Se scîncesc și plîng grămadă
Pe la uși.

Colo-n colț acum răsare
Un copil, al nu știu cui,
Largi de-un cot sînt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare

Parcă nu-i.

Haina-i măturînd pămîntul
Și-o tîrăște-abea, abea:
Cinci ca el încap în ea,
Să mai bată, soro, vîntul

Dac-o vrea!

El e sol precum se vede,
Mă-sa l-a trimis în sat,
Vezi, de-aceea-i încruntat,
Și s-avîntă, și se crede

Că-i bărbat;

Cade-n brînci și se ridică
Dînd pe ceafă puțințel
Toată lîna unui miel:
O căciulă mai voinică

Decît el.

Și tot vine, tot înoată,
Dar deodată cu ochi vii,
Stă pe loc — să mi te ții!
Colo, zgomotoasă gloată,
De copii!

El degrabă-n jur chitește
Vrun ocol, căci e pierdut,
Dar copiii l-au văzut!
Toată ceata năvălește
Pe-ntrecut.

— „Uite-i, mă, căciula, frate,
Mare cît o zi de post —
Aoleu, ce urs mi-a fost!
Au sub dînsa şapte sate

Adăpost!”

Unii-l iau grăbit la vale,
Alții-n glumă parte-i țin —
Uite-i, fără pic de vin
S-au jurat să-mbete-n cale
Pe creștin!

Vine-o babă-ncet pe stradă
În cojocul rupt al ei
Și încins cu sfori de tei.
Stă pe loc acum să vadă
Și ea ce-i.

S-oțerește rău bătrîna
Pentru micul Barbă-cot.
— „Ați înnebunit de tot —
Puiul mamei, dă-mi tu mîna
Să te scot!”

Cică vrei să stingi cu paie
Focul cînd e-n clăi cu fîn,
Și-apoi zici că ești român!
Biata bab-a-ntrat în laie
La stăpîn!

ă
ri,
l,

C
F
S
B

Ca pe-o bufniț-o-nconjoară
Și-o petrec cu chiu cu vai,
Și se țin de dînsa scai,
Plină-i strîmta ulicioară
De alai,

Nu e chip să-i faci cu buna
Să-și păzească drumul lor!
Rîd și sar într-un picior,
Se-nvîrtesc și țipă-ntruna

Mai cu zor.

Baba și-a uitat învățul:
Bate, -njură, dă din mîni:
— „Dracilor, sînteți păgîni?
Maica mea! Să stai cu bățul
Ca la cîni!”

Și cu bățul se-nvîrtește
Ca să-și facă-n jur ocol;
Dar abia e locul gol.
Și mulțimea năvălește
Iarăși stol.

Astfel tabăra se duce
Lălăind în chip avan:
Baba-n mijloc, căpitan.
Scuipă-n sîn și face cruce
De Satan.

Ba se răscolesc și cînii
De prin curți, și sar la ei.
Pe la garduri ies femeii,
Se urnesc mirați bătrînii
Din bordei.

-
- „Ce-i pe drum atîta gură?”
 - „Nu-i nimic. Copii ştregari.”
 - „Ei, auzi! Vede-i-aş mari,
Parcă trece-adunătură

De tătari!”

